

Esther Walraven

Daan & Nadia

δ

D

‘Gaaf optreden, man!’

Ik ben net bezig mijn gitaar terug te stoppen in de hoes, als er ineens een meisje met lang, donker haar naast me staat.

Haar lippen zijn felrood gekleurd en haar ogen net iets te zwaar opgemaakt. Lachend kijkt ze me aan. Ze komt me vaag bekend voor, maar ik weet niet meer waar ik haar van ken.

‘Dank je!’ antwoord ik. Het optreden was inderdaad fantastisch. Het publiek was laaiend enthousiast en ook de nieuwe nummers gingen lekker. Ik rits mijn gitaarhoes dicht en zet het instrument in een hoek. Een kleine duizeling trekt door mijn hoofd.

Met mijn hand veeg ik het zweet van mijn voorhoofd en laat me zakken op een box aan de zijkant van het podium. De bastonen van de subwoofer vibreren door mijn buik. Mijn hoofd bonkt mee op de maat van de muziek.

‘Je speelt echt goed,’ gaat het meisje verder. ‘Net zo goed als je loopt,’ voegt ze er mysterieus aan toe.

Verbaasd kijk ik op. Hoe weet zij dat nu weer?

Het meisje begint te lachen en strijkt met een snelle handbeweging haar haren uit haar gezicht. ‘Jij hebt toch vorige week met hardlopen de tweede prijs gewonnen op de vijf kilometer?’

Ja, dat is het! Daar ken ik haar natuurlijk van. Ze stond langs de kant de lopers aan te moedigen. Ik knik bevestigend en neem een slok van het bier dat mijn vriend Falco net voor me heeft neergezet. Een huivering trekt door me heen. Ik ben nog altijd niet gewend aan de smaak. Misschien had ik beter een cola kunnen nemen.

‘Mijn broer was derde,’ zegt ze. ‘Je was hem net voor.’

Ze steekt haar hand naar me uit. ‘Hoi, ik ben Amy.’

Een beetje rood van haar lippenstift is blijven kleven aan

haar tanden. Ze houdt haar hoofd schuin en gooit met een snelle beweging haar lange haren weer naar achteren. ‘Daan.’ Ik wil nog wat zeggen, maar mijn tong blijft als een droge lap in mijn mond liggen. Ik pak mijn glas en neem een slok bier. Ik voel het vocht omlaagglipen tot het mijn maag bereikt. Een inwendige boer laat een golfje bittere vloeistof terug mijn slokdarm in stromen. Ik slik een paar keer. Amy praat tegen me, maar het geluid lijkt van heel ver weg te komen. Dat biertje valt helemaal verkeerd. Ik moet hier weg. Weg bij Amy, weg uit deze tent. ‘Sorry,’ mompel ik en ik sla mijn hand voor mijn mond. Al struikelend en duwend probeer ik mijn weg naar de uitgang te vinden. ‘Gaat het?’ klinkt het achter me. Nee, het gaat niet, wil ik roepen. Maar voor ik iets uit kan brengen begint de wereld om me heen te draaien. Ik probeer steun te vinden aan een tafel, maar grijp mis. Met een harde klap sla ik tegen de muur, waarna ik door mijn knieën zak. De inhoud van mijn maag spat voor me op de grond. Verschrikt gegil en kreten van afschuw mengen zich met het luide gebonk van de muziek. Vage contouren van schoenen verzamelen zich om me heen. Een zure smaak vult mijn mond. ‘Daan, Daan, kom op man, opstaan.’ Falco. Iemand pakt me bij mijn schouders en trekt me rechtop. Ik probeer mee te werken, maar de duizeligheid werkt tegen. Laat me maar even liggen, zeg ik, zonder woorden. Het gaat zo vast beter. ‘Te veel gezopen,’ hoor ik iemand zeggen. Nee, dat is het niet, wil ik uitroepen, maar mijn stem laat me in de steek. Ik til mijn hoofd op. Falco kijkt me bezorgd aan. Na enkele minuten, die wel uren lijken te duren, lukt het me rechtop te gaan zitten. Het vocht van de vloer trekt door mijn broek heen. Het kan me weinig schelen. Iemand komt aanlopen met een natte doek en veegt ermee over mijn gezicht. ‘Kom maar even mee,’ zegt Joop, de barman. Ondersteund door Joop aan de ene kant en Falco aan de andere lukt het me de keuken achter het café te bereiken.

Daar word ik op een stoel neergezet.

‘Gaat het weer een beetje?’ vraagt Joop. Ik knik. Ik kan nog steeds niets uitbrengen. Amy loopt mijn gezichtsveld binnen met een glas water. ‘Hier, drink wat, dan voel je je misschien wat beter.’

Dankbaar neem ik het glas aan. Even die vieze smaak uit mijn mond spoelen.

‘Wat was dat nou, man?’ vraagt Falco.

Ik haal mijn schouders op. Ik zou het echt niet weten.

Van die twee slokjes kan ik echt niet dronken zijn.

Heeft iemand soms wat in mijn glas gedaan?

Ik heb niet genoeg energie meer om erover na te denken.

Ik wil zo snel mogelijk naar huis. Ik wurm mijn fiets sleutel uit mijn broekzak en duw me uit de stoel. Opnieuw word ik overvallen door een duizeling. Voor ik het weet lig ik weer op de grond.

Stemmen klinken van heel ver weg, alsof ik word omringd door een enorme zeepbel die mij scheidt van de buitenwereld.

Dan wordt alles om me heen zwart.

‘Daan, kun je me horen?’

Sterke handen wringen zich onder mijn schouders en proberen me op te tillen. Houd op met dat stoten, wil ik uitroepen. Het gebonk in mijn hoofd is weer in volle hevigheid terug. Laat die pijn alsjeblieft ophouden. In een flits zie ik dat ik in een ambulance word geschoven.

‘Blijf maar rustig liggen,’ klinkt een zachte vrouwenstem naast me. ‘Het komt allemaal goed.’

D

‘Nou, jongen, je hebt gelijk,’ zegt de arts op de eerste hulp. Zijn borstelige wenkbrauwen pieken boven zijn bril uit. Met zijn ogen gericht op het formulier met de uitslag van de bloedtest, loopt hij naar het bed. ‘Geen alcoholvergiftiging.’ Dat zei ik toch. Waarom geloven ze me niet meteen als ik zeg dat ik maar een paar slokken bier heb gehad? Ik heb geen zin om er iets van te zeggen. Ik ben moe en wil alleen nog maar slapen. Mijn hoofd bonst en iedere beweging doet me pijn. ‘Hoe voel je je nu?’ gaat de arts verder. ‘Beroerd,’ antwoord ik, terwijl ik naar mijn hoofd grijp. ‘Knetterende koppijn. Hebt u daar niet een pilletje voor?’ ‘Ik zal je wat paracetamol laten brengen,’ zegt de arts. Hij richt zijn blik op mijn ouders, die naast het onderzoeksbed zitten. ‘Ik vermoed dat het toch gewoon een griepje is. In combinatie met alcohol kan dat wel eens vervelend uitpakken.’ Dan zwaait de deur van het kleine kamertje open. ‘Hé, broertje van me, te veel gedronken?’ De brede lach op Niels’ gezicht verraadt dat hij dat wel stoer vindt. Zonder mijn reactie af te wachten, gaat hij verder: ‘Falco belde me dat je per ambulance was afgevoerd. Ik ben meteen hiernaartoe gekomen.’ Ineens stopt hij met praten. De arts kijkt hem aan. ‘O, sorry, ik praat weer te veel geloof ik.’ Hij wappert wat met zijn handen. ‘Ga gerust verder waar jullie gebleven waren, ik zal mijn mond houden.’ Ondanks mijn hoofdpijn gniffel ik even. Typisch mijn oudste broer. ‘Daan, ga maar lekker naar huis, je eigen bed in. Als de klachten over een paar dagen nog aanwezig zijn, moet je even contact opnemen met je huisarts. Oké?’ Ik knik, schud de uitgestoken hand van de arts en duw mezelf rechtop. De arts geeft mijn ouders en broer een hand en verdwijnt de gang in.

‘Oké, alle commotie om niks, begrijp ik,’ zegt Niels.

‘Thuis je kater uitslapen?’

‘Hij had niet te veel gedronken,’ legt pa uit. ‘Waarschijnlijk een griepje.’

‘Kom Daan, dan gaan we naar huis.’ Mijn moeder staat vlak naast het bed. Ik probeer te focussen maar krijg haar niet helder op mijn netvlies. Het is net of ik alles dubbel zie. Ik knipper een paar keer met mijn ogen, maar het vage beeld verdwijnt niet. Nou ja, dat zal ook wel met die hoofdpijn te maken hebben. Ik schuif mijn benen over de rand van het bed en laat mezelf op de grond glijden. O, die hoofdpijn. Die maakt me gek. Met mijn arm in die van mijn moeder gestoken schuifel ik naar de deur.

‘Gaat het?’ vraagt ze bezorgd.

Nee, eigenlijk niet, denk ik. Maar ik wil haar niet ongerust maken en knik maar wat. Meteen flitst er een fel licht voor mijn ogen en begint de kamer te draaien. Het volgende ogenblik zak ik weer door mijn benen, en hang ik in de armen van mijn broer.

‘Hela, wat gebeurt er nu?’ roept Niels.

‘Dit is echt niet normaal,’ beaamt mijn vader, terwijl hij Niels te hulp schiet. Samen helpen ze me terug op het bed.

‘Ik ga die arts weer halen,’ roept ma. Ze loopt de gang in.

Ik laat me achterover op het onderzoeksbed zakken.

Mijn hoofd voelt aan alsof het elk moment uit elkaar kan ploffen.

Ik knijp mijn ogen stijf dicht, maar zelfs dan voel ik

iedere hartslag achter mijn oogleden bonken.

‘Oké, jongeman. Je wilt dus graag een nachtje in ons viersterrenhotel blijven?’ De arts grinnikt om zijn eigen grap. Ik kan er niet om lachen. Veel liever had ik nu thuis in mijn eigen bed gelegen, of beter nog, gewoon in het café gestaan met mijn vrienden. Dit was niet wat ik me had voorgesteld bij een avondje stappen. Ik probeer de arts aan te kijken, maar het lukt me niet te focussen.

‘We gaan een paar testjes doen,’ legt de arts uit. ‘Kun je even rechtop komen?’

Met tegenzin kom ik het bed uit. Meteen voel ik weer een duizeling opkomen.

‘Rustig aan maar,’ instrueert de arts. ‘Buig je hoofd eens naar voren.’

Ik volg zijn instructies op. Met elke hartslag lijkt mijn hersenpan wel uit te zetten, zo hard bonst mijn hoofd nu.

‘Kijk eens omhoog.’

Ik doe netjes wat me gevraagd wordt, maar het kost me grote moeite. De arts gaat verder met een hele riedel testjes. Het een lukt me beter dan het ander. Als de arts me vraagt op één been te gaan staan, zak ik weer in elkaar en val ik in zijn armen. In mijn oor hijgend helpt hij me weer overeind.

‘Oei, dat is niet je sterkste kant, vermoed ik.’ Lolbroek.

‘Oké, ik ben overtuigd, Daan. Ik denk dat het inderdaad beter is als we je een nachtje hier houden.’

Ik vind alles best, als ik maar kan gaan liggen. Ik laat me weer op het bed zakken en wil net mijn ogen sluiten als de arts verdergaat. Vaag hoor ik de man praten over evenwicht en reflexen, maar ik kan het niet meer opbrengen het gesprek te volgen. Die verdomde hoofdpijn.

‘We zullen een bed voor je regelen op de afdeling, dat kan even duren.’ De arts verontschuldigt zich bij mijn ouders. ‘Ik moet nu weer verder. Er komt zo iemand bij jullie om Daan naar de afdeling te brengen.’ Dan richt hij zich weer tot mij.

‘Succes jongen.’ De arts steekt voor een tweede keer deze avond zijn hand naar me uit. Ik til mijn hand op, maar als ik zijn gebaar wil beantwoorden, grijp ik mis.

N

‘Nadia, je moeder is er.’ Ik houd mijn ogen gesloten.

Ik wil haar niet zien. Wat heb ik haar te zeggen?

Klikkende hakken komen dichterbij. Ik hoor aan haar snelle ademhaling dat ze zich gehaast heeft om hier te komen.

‘Meisje, meisje van me, wat heb je ons laten schrikken.’

Haar stem klinkt vreemd hoog. Ze pakt me bij mijn schouders en legt een koude, natte wang tegen de mijne.

Dan doe ik toch mijn ogen open. Een fel licht boort zich in mijn netvlies. Ik wil mijn hand optillen om het licht tegen te houden, maar het lijkt wel of mijn arm vastgesnoerd is.

Mijn pols bonst hevig.

Knipperend tegen het licht kijk ik mijn moeder aan. Haar ogen zijn dik en rood. Ze laat mijn schouders los en gaat met gekruiste benen op de stoel naast het bed zitten. Haar hand ligt op mijn onderarm, vlak bij mijn bonzende pols.

‘Waarom? Waarom?’

Ik weet niet wat ik moet antwoorden. Het heeft toch geen zin.

‘Hoi, mam,’ zeg ik daarom maar. Mijn stem kraakt.

‘Meisje, meisje toch,’ zegt ze weer. ‘Je weet toch dat ik van je houd?’

Ik beweeg wat met mijn hoofd. Een echte knik is het niet.

Wat verwacht ze nu? Dat ik haar enthousiast in de armen val en dat alles weer goed is?

‘Wat een geluk dat Gert je vond,’ gaat ze verder. ‘Wie weet wat er gebeurd was als hij niet toevallig even langs was gekomen.’

Meteen slaat mijn hart op hol. Mijn handen trillen en een koude rilling gaat door me heen. Wat heeft hij haar verteld?

Ik voel hoe de zenuwen in mijn hoofd kortsluiting maken.

Niet aan denken nu. Niet. Ik sluit mijn ogen en probeer wanhopig een ander beeld op mijn netvlies te toveren.

Ga weg, is alles wat ik kan denken. Ga alsjeblieft weg.

‘Ben je moe, schatje?’ Ik knik, nu echt.

‘Ga maar lekker slapen, dat zal je goeddoen. Dan haal ik thuis wel even wat spulletjes voor je.’ Haar stoel schuift naar achteren. Een aai over mijn arm. Voetstappen die de kamer verlaten.

Ik probeer me te concentreren op mijn ademhaling.

Adem in, adem vasthouden, adem uit. Adem in, adem vasthouden, adem uit. Soms helpt het me om rustiger te worden. Nu niet.

N

Pas als ik zeker weet dat mijn moeder is verdwenen, durf ik mijn ogen weer open te doen. Ik voel me misselijk en ik moet plassen. Voorzichtig laat ik mijn benen over de rand van het bed glijden en ga op zoek naar de badkamer. Ik knip het licht aan en kijk naar mezelf in de spiegel. Djiezus, wat zie ik eruit! Mijn donkere haren liggen plat op mijn hoofd. Zonder make-up lijken mijn ogen een stuk kleiner, ikzelf trouwens ook. Precies zoals ik me voel. Onbeduidend klein. Kleiner dan klein. Niets.

Ik kijk om me heen. Het bedompte hokje ziet er kaal en armoedig uit. Er is nauwelijks plek voor een douche, een wastafel en een toilet. Wat een contrast met de badkamer van mijn ouders – een prachtige ruimte, helemaal bekleed met bruine natuurstenen tegels

– die hierbij vergeleken wel een balzaal lijkt.

Dan richt ik mijn blik weer op de spiegel. Donkere ogen kijken me vragend aan. Wat doe ik toch fout? Is het allemaal mijn eigen schuld? Had ik het kunnen voorkomen?

Kriebelend rolt er een traan over mijn wang. Hij zoekt zijn weg langs mijn mondhoek naar mijn hals. Ik veeg de traan weg, maar meteen rolt er een nieuwe naar beneden. Ik slik een paar keer en dan kan ik me niet langer inhouden. Snikkend ga ik op de toiletbril zitten en voel hoe mijn schouders schokken. Wat had ik anders moeten doen? Tranen vermengen zich met het vocht dat nu mijn neus uit loopt, maar ik neem niet de moeite om het af te vegen. Er is toch niemand die het ziet en ik kan hier zo lang blijven zitten als ik wil. Niemand staat me hier voor de deur op te wachten. Dit is mijn plek.